

Andreas

Andreas

Th. M. Coleman

ISBN: 9 789402 111033

© 2013 Th. M. Coleman

Coverontwerp: Th.M. Coleman

Proloog

Zachtjes heeft hij de deur achter zich dichtgedaan en is weggegaan. Zachtjes, bijna stiekem. Vreemd. Deze manier van vertrekken strookt totaal niet met zijn karakter. Julia staart naar de deur en denkt daar over na. Waarom heeft hij de deur niet dicht geknald? In de tien jaar dat ze met hem samen was heeft ze vele woedeaanvallen moeten verduren. Dit stille wegsuipen illustreert misschien wel de wijze waarop het dan toch opeens definitief afgelopen is. Een liefde die lang stand hield glijdt onverwachts door haar vingers. Ze blijft staan waar ze stond, geleund tegen de vensterbank en wacht af. Hoort ze voetstappen terugkomen of verbeeldt ze zich dat? Is hij echt weg? Ze heeft niet eens de deur beneden dicht horen gaan. Misschien staat hij wel op straat naar boven te kijken en ziet hij haar silhouet achter de luxaflex. Nu ze dat bedacht heeft verroert ze zich niet, ze voelt bij wijze van spreken zijn ogen in haar rug prikken. Ze laat zich niet kennen, ze blijft staan waar ze staat. Onafgebroken kijkt ze naar de deur en luistert scherp. Ze hoort niets. Er gebeurt niets. Hij is dus weg.

Abrupt draait ze zich om en buigt een luxaflexje om naar beneden te kijken. De straat is leeg. De auto, hun auto is weg. In een opwelling doet ze overal de gordijnen dicht om de buitenwereld buiten te sluiten. En dan weet ze het niet meer. Wat zal ze doen? Besluiteloos staat ze middenin de woonkamer. Luc is weg en ze zou iets moeten voelen. Iets moeten doen. Hij heeft haar verlaten! Ze overweegt zich op de bank te gooien om heel hard te janken. Ze overweegt de fles whisky uit de kast te pakken om zich lam te gaan zuipen. Ze moet iets dramatisch doen. Toch? Maar vreemd genoeg hoeft ze helemaal niet te huilen. Een whisky daarentegen is misschien wel een goed idee. Een flinke neut, niet om haar verdriet weg te drinken, maar om iets te vieren.

Julia staat versteld van haar eigen reactie. Luc verlaat haar en ze wil dit gaan vieren? Deze positieve gedachten bevallen haar wel en ze probeert dit onverwachte nieuwe gevoel vast te houden. Vieren dat ze verlaten is. Door Luc, haar grote liefde. Hij doet de deur dicht? Nou, dat kan zij ook. Ze smijt de deur naar het verleden dicht en gaat vooruit kijken. Ze gaat het vieren met veel drank en ze gaat het zeker niet alleen vieren. Ze gaat naar een kroeg om daar wat lekkers te bestellen. Zo!

Opeens heeft ze haast. Hoe laat is het? Half elf. Mooi! Een prima tijdstip om een café in te duiken en zichzelf nonchalant op een barkruk te hijsen. In de badkamer werpt ze een kritische blik in de spiegel. Ze doet haar lange haar los en haalt een kwast blusher over haar gezicht om de ergste bleekheid weg te werken. Waar is haar tas? Haar spijkerjasje? Dan bedenkt ze zich. Ze gaat in stijl uit, dus geen puberachtig jackie, maar haar chique regenjas. Gehaast rent ze door haar woonkamer en graait alles bij elkaar, bang als ze is dat haar overwinninggevoel plotseling plaats zal maken voor een gevoel van verlatenheid en verdriet.

Bij de voordeur, met de sleutel al in haar hand, aarzelt ze. Ze wil niet in de verleiding komen met Luc te gaan discussiëren, mocht hij haar bellen. Resoluut legt ze haar mobieltje op tafel en vertrekt. Zo! Ze is onbereikbaar. Ze is vrij!

Terwijl ze de trap afholt wurmt ze haar ene arm in de mouw van haar regenjas. Bij de bocht van de trap verhuist ze haar tas naar haar andere schouder om haar arm in de andere mouw te steken. De ceintuur sliert over de grond, ze hoort de gesp rinkelend tegen de spijlen slaan. Op de één of andere manier staat ze met haar ene schoen op de ceintuur, terwijl de neus van haar andere schoen eronder glijdt. In slowmotion ziet ze wat er gebeurt, maar ze is niet in staat haar evenwicht te bewaren. Ze struikelt en met haar arm half in haar mouw lukt het haar niet de trapleuning te grijpen. Ze valt voorover de diepte in.

Hoofdstuk I

I

Ik kijk door mijn oogharen naar de grijze draden die aan het plafond hangen. Vallen ze op me? Zijn het spinnenwebben of is het stof? Ik sluit snel mijn ogen. Het lijkt wel of het spinrag langzaam neerdaalt op mijn gezicht. Mijn neus kriebelt. Als je neus kriebelt dan word je aangeraakt door de engelen, heb ik laatst ergens gelezen. Of zijn het toch de spinnenwebben? In een reflex breng ik mijn hand naar mijn gezicht om te voelen. Mijn gezicht voelt nat. Ik houd mijn hand voor mijn ogen en kijk. Bloed? Ik doe mijn ogen dicht en probeer helder na te denken. Ik denk niets. Mijn hoofd is een grote lege vlakte. Plafond? Waar lig ik eigenlijk? Ik zak weer weg en ben me vaag bewust van pijn. Alles doet me pijn. Mijn linkerschouder en arm doen het meest pijn. Bloed? Ik dwing mezelf wakker te worden en om me heen te kijken. Mijn hoofd, ik heb zo'n hoofdpijn. Heel voorzichtig draai ik mijn hoofd om en kijk opzij. Ik kijk van onder af een trap op. Mijn trap. Het trappenhuis van mijn eigen huis. Een golf van misselijkheid overspoelt me en ik ga maar weer plat liggen. Waarom lig ik hier onderaan de trap op dit ongetwijfeld late tijdstip? Ik ben van de trap gevallen, dat is wel duidelijk. Maar hoe? En wanneer? Hoe lang lig ik hier al?

Moeizaam draai ik mijn hoofd naar de andere kant om het raam boven de voordeur te kunnen zien. Het is donker. Donker en onheilspellend stil. Zou het misschien al heel laat zijn, ik hoor nauwelijks verkeer buiten. Ik kijk de trap op en luister scherp.

“Luc,” schreeuw ik plotseling, “Luc waar ben je?”

Stilte. Is hij thuis of niet?

“Luc, help,” ik kan niet zo hard schreeuwen, mijn hoofd lijkt wel uit elkaar te spatten. Een nieuwe aanval van misselijkheid en voor ik het weet golft het braaksel uit mijn mond. Over mijn jas. Ik kreun. Mijn mooie regenjas. Waarom heb ik die aan, waar ging ik heen? Ik moet hier weg. Ik moet Luc bellen.

Iets verderop zie ik mijn tas liggen en ik strek me met moeite uit om de riem te kunnen pakken. Ik trek de tas naar me toe en knip met onhandige vingers het slotje open. Een tijdje rommel ik in mijn tas, maar vind mijn telefoon niet. Uiteindelijk houd ik de tas ondersteboven en alles valt eruit naast mijn hoofd. Geen telefoon. Waar is godverdomme mijn telefoon? Ik moet voor hulp bellen. Ik moet Luc bellen om hem te zeggen dat ik waarschijnlijk van de trap gedonderd ben en dat ik me niet kan bewegen.

If you fall .... I'll pick you up. Hoe heet die Amerikaanse band ook alweer die dit zong? Ik weet het niet. Mijn hoofd is griezelig leeg. Ik probeer te bedenken wat er gebeurd is, ik kan me helemaal niet herinneren dat ik van de trap viel. Ik kan me niets herinneren. Wat heb ik vandaag gedaan? Ik pijnig mijn hersenen, maar niets schiet me te binnen. Vanmiddag? Vanochtend? Wat heb ik vanavond gedaan? Waar? Thuis? Mijn hersenen geven geen antwoord op mijn vragen en ik begin in paniek te raken. Ik wil weten hoe laat het is, maar ik heb zoals zo vaak mijn horloge niet om. Meestal kijk ik even op mijn mobiel, maar dat kutding is dus zoek. Er zit niets anders op, ik moet op eigen kracht naar boven zien te komen om iemand te bellen, ik heb vast een hersenschudding. Langzaam ga ik rechtop zitten en haal diep adem om de misselijkheid te onderdrukken. Ik steun op mijn rechterhand en het lukt me zowaar om op de onderste tree te gaan zitten. Kreunend houd ik mijn linkerpols vast, hij doet heel erg pijn en staat in een verontrustend rare bocht. Een tijdje blijf ik zo zitten, terwijl ik mijn gehavende linker knie bestudeer. Links. Ik breng mijn hand weer naar mijn gezicht

om te voelen waar het bloed vandaan kwam. Ik vermoed een tand door mijn lip, rechts dit keer. Ik zal een leuke smak gemaakt hebben. Als de hoofdpijn wat minder dreunt kijk ik zuchtend omhoog. Nog vijftien treden.

II

Door de smalle langwerpige raampjes bovenin de ambulance zie ik de lantaarns voorbij schieten. Naast me zit een ambulancebroeder. Hij buigt zich over me heen en trekt de riem om mijn middel nog wat strakker aan. Ik wil dit niet. Als een ingebakerde baby lig ik ingesnoerd en ik begin claustrofobisch te worden. Ik mocht van hem mijn armen niet bovenop de deken houden. Ik beweeg om wat meer bewegingsruimte te creëren, maar stop daarmee als ik de strenge blik van de broeder ontmoet. Ik moet stil liggen en vooral recht. Mijn hoofd ligt in een soort ring van schuimplastic, ik kan mijn hoofd niet naar links of rechts draaien. Met een schuin oog zie ik de hand en een stuk onderarm van Luc. Hij zit ergens aan mijn voeteneind en houdt zich vast aan een beugel.

De ambulance rijdt hard en bij ieder kruispunt gaat de sirene even aan. Ik ben stomverbaasd over dit alles. Gewoon van de trap gevallen, niets aan de hand, wat een heisa maken ze toch. Ik doe dat wel vaker, van de trap vallen, trappen liggen me niet zo. Mijn linkerarm doet erg pijn en mijn hoofd bonst, maar voor de rest zie ik eigenlijk niet in waarom ik met loeiende sirenes door de stad vervoerd moet worden. De ambulancebroeders dachten daar duidelijk anders over.

“Ze heeft ernstig geheugenverlies,” heb ik Luc hun horen toefluisteren.

Met een zaklampje schenen ze in mijn ogen en stelden een paar vragen. Wat voor een dag het was, wat ik die avond

gegeten had en meer van die onzinnige vragen. Ik wist het niet en keek hulpeloos naar Luc.

“Wat hebben we gegeten Luc, weet jij het niet?”

Hij gaf geen antwoord en keek me met gefronste wenkbrauwen aan. Wat deed hij toch raar, hij is de laatste tijd steeds chagrijniger. Ik neem me voor het daar eens met hem over te hebben als die hele flauwekul van het ziekenhuis achter de rug is. Ik ga over mijn avondeten liggen piekeren. Wat gek dat ik dat niet meer weet. En die val van de trap weet ik ook niet meer. Ik ga terug in mijn gedachten en probeer te bedenken wat ik wel weet. Gisteren. Wat heb ik gisteren gedaan? Niets bijzonders geloof ik. Ik herinner me vaag dat ik ruzie had met Luc. Of was dat de dag daarvoor? Of was het misschien vanavond? Ik weet het niet. Misschien wel alledrie, we hebben zo vaak ruzie de laatste tijd. Zou dat de reden zijn dat hij steeds zo duister naar me keek? Veel heeft hij eigenlijk niet tegen me gezegd. Stomme trut of zoiets en toen heeft hij het alarmnummer gebeld.

Behalve de sirene die af en toe loeit is het verrassend stil in de ambulance. Vanuit mijn ooghoeken neem ik het interieur in me op. Ik zie vakken met daarin stapels witte handdoeken en dekens. Vakken met verbandmateriaal. Een grote zuurstoftank. Ik probeer oogcontact te maken met de verpleger, maar hij let niet op me, zijn blik is gefixeerd op een punt ergens boven mijn hoofd. Hij zegt niets.

Luc zie ik niet. Hij zwijgt eveneens. Waarom komt hij niet naast me zitten? Opeens voel ik me verloren. Ik probeer opzij te kijken om te zien of er links van me een plek voor hem is om te zitten, maar ik kan mijn hoofd niet draaien. Een vreemd verdrietig gevoel overvalt me.

“Luc. Kom eens hier. Zeg iets, praat met me. Hou me vast.”

Iets weerhoudt me deze woorden uit te spreken.

Ik kijk nog eens langs mijn lichaam naar beneden en zie dat zijn hand inmiddels uit mijn gezichtsveld verdwenen is. Ik hoor hem niet, ik zie hem niet, het lijkt wel of hij uitgestapt is.

Ik geef het op, doe mijn ogen dicht en wacht gelaten op de dingen die komen.

III

“Mevrouw Hulst. Hoort u mij? Kijkt U mij eens aan?”

De stem komt uit de verte tot mij. Ik kom van diep. Gehoorzaam wil ik mijn ogen opendoen, maar het lijkt wel alsof mijn wimpers met lijm dichtgekit zijn. De verpleegster geeft niet op. Ze schudt weer zachtjes aan mijn schouder.

“Au,” zeg ik hardop en schrik van mijn eigen stem.

De mist trekt op en ik open langzaam mijn ogen. De verpleegster staat over me heen gebogen en kijkt me recht aan. Ik ben wakker nu.

“Goed zo,” zegt zij gerustgesteld, “we zijn er weer.”

Ze heeft iets moederlijks, hoewel ze waarschijnlijk van mijn leeftijd is.

“Waar zijn we?” vraag ik.

Ze kijkt me onderzoekend aan en legt even een koele hand op mijn voorhoofd.

“U weet waar U bent?”

Ik haast me te zeggen dat ik me realiseer dat ik in het ziekenhuis lig en dat alles goed met me is. De verpleegster trekt de deken tot aan mijn kin op en knikt tevreden.

“Tot over een uurtje,” zegt ze en verdwijnt weer met haar zaklantaarntje.

Zo gauw ze weg is gooi ik de dekens van me af. Waarom wil iedereen me steeds zo stijf instoppen, ik krijg het er benauwd van. Ik ben klaarwakker nu en ga maar liggen wachten tot de zuster over een uurtje weer langs komt. Hoe vaak gaan ze me nog storen? Ik wil slapen. Ik heb nog steeds geen idee van tijd. Ik neem me voor straks te informeren hoe laat het is.

Ik ga weer heel stompzinnig aan mijn avondeten liggen denken. Ik weet zeker dat ik het nog een keer aan Luc gevraagd heb, maar hij reageerde bijzonder humeurig.

“Wat doet het ertoe, Julia, daar gaat het toch niet om. Je hebt een doodsklap gemaakt en daardoor heb je een hersenschudding. Geheugenverlies is één van de symptomen. Maak je niet druk, dat komt wel weer terug. Houd je een beetje rustig.”

Ik ben gepikeerd gaan zwijgen. Wat is het toch af en toe een lul. Een beetje liever of bezorgder had wel gemogen, ik duik niet voor mijn lol headfirst het trapgat in. Toen de dokter voorstelde mij ter observatie een nachtje te houden, met een wekadvis voor ieder uur, is Luc slinks weggeslopen. Het doet me aan iets denken, maar de herinnering vervaagt voordat ik er een vinger op kan leggen. Ik lig op mijn rug en probeer aan niets te denken, wat niet zo moeilijk is want mijn hoofd is en blijft leeg. Ik doezel weg.

Als de verpleegster weer naast mijn bed opdoemt en me zachtjes wakker maakt, ben ik totaal van de wereld. Ze herhaalt zo vaak mijn naam dat ik wel antwoord moet geven. Ik kijk haar ongetwijfeld lodderig aan. Ze neemt me zo kritisch op dat ik me verplicht voel haar te verzekeren dat ik me goed voel. Laat me met rust. Ik wil slapen.

“Hoe laat is het?” vraag ik als ze aanstalten maakt weer weg te lopen.

“Vier uur,” fluistert ze, “ik maak je nog één keer wakker.”

Voordat ze de kamer uit is ben ik alweer onder zeil.

IV

Ik zit op de rand van het ziekenhuisbed op de dokter te wachten. Hij schijnt zijn ochtendronde te doen en neemt zijn tijd. Ik heb niets anders te doen dan mijn wonden te

inspecteren. Mijn linkerknie is verbonden en op mijn scheenbeen zit een enorme pleister. Mijn pols zit in het gips. Gebroken. Verder zie ik geen ernstige verwondingen, hoewel ik van top tot teen geblutst ben. Voorzichtig til ik mijn hand op om aan de wond boven mijn oor te voelen. Mijn haar ritselt, hebben ze iets op mijn hoofd gespoten? Iedere beweging die ik maak doet zo'n pijn dat ik mijn hand weer berustend in mijn schoot leg.

Met smart wacht ik op de dienstdoende arts, ervan uitgaand dat hij me naar huis zal sturen. De verpleegster heeft op mijn verzoek mijn kleren al klaargelegd. Mijn oog valt op mijn jas en met mijn goeie hand trek ik hem naar me toe. Iemand heeft een halfslachtige poging gedaan mijn regenjas schoon te veegen. Luc?

Eindelijk zwaait de deur open en komt er een verzameling witte jassen binnen.

"Goeiemorgen," de arts werpt een blik op zijn clipbord, "mevrouw Hulst. Hoe voelen we ons?"

Ik geef niet meteen antwoord. Waarom word ik toch steeds in het meervoud aangesproken? Misschien zie ik er wel lullig uit in mijn lichtblauwe ziekenhuishempje, maar ik heb ze heus nog wel allemaal op een rijtje.

"Ik voel me prima, dus ik wil naar huis," antwoord ik kortaf.

Zo makkelijk kom ik er niet vanaf. De dokter komt gezellig op de rand van mijn bed zitten, terwijl zijn hofhouding, co-assistenten naar ik veronderstel, bij mijn voeteneinde blijft staan. Hij ziet er verdacht goed uit voor een arts. Met gespreide vingers strijkt hij met een dramatisch gebaar zijn te lange haar naar achteren. Hij leest even mijn status door en schuift dan wat dichterbij.

"Wat hebben we nou voor stoms gedaan?" vraagt hij hoofdschuddend.

Ik word chagrijnig, deze man spoort niet.

"We zijn gevallen," antwoord ik samenzweerderig, "van onze trap," voeg ik er nog aan toe.

We kijken elkaar even zwijgend aan. Hij begrijpt het. Hij haalt een potlood en zaklantaarntje uit zijn borstzakje en schijnt in mijn ogen.

“Bent u nog misselijk?” informeert hij.

“Niet meer,” lieg ik.

Ik heb nog steeds een venijnige hoofdpijn, maar dat verzwijg ik wijselijk. Ik wil hier weg. Thuis kan ik ook rustig liggen. De arts bergt zijn lampje weer op en pakt een potlood die hij voor mijn ogen heen en weer beweegt.

“Volgt U mijn potlood met Uw ogen.”

Ik gehoorzaam, biddend dat ik deze test goed doe. Hij blijft zo lang met zijn potlood voor mijn ogen zwaaien dat ik er draaierig van word, maar ik geef geen krimp.

Uiteindelijk staat hij op en knikt.

“U mag naar huis, maar houdt U alstublieft een paar dagen Uw gemak. Wat voor een werk doet U?”

“Ik ben communicatieadviseur, ik werk bij een grote bank.”

Dat gezegd hebbend staar ik even naar mijn linkerpols. Ik friemel met mijn vingers. Zal ik eigenlijk wel kunnen typen? De dokter volgt mijn blik.

“Meldt U zich maar ziek voor de rest van de week en ontzie Uw linkerarm en schouder zo veel mogelijk. U hebt een lelijke val gemaakt,” hij tuurt weer op zijn clipbord, “gebroken pols, gekneusde schouder, hersenschudding. Onderschat die hersenschudding niet. Als U te snel weer aan de slag gaat loopt U het risico nog lang last van hoofdpijnen te houden. Rust is het toverwoord. Veel rusten, dan voelt U zich snel weer de oude.”

Hij wijst naar een verpleegster die naast hem is komen staan.

“Volgende week willen wij U nog even terug zien. Tot die tijd mag U zeker nog niet werken. Luister goed naar Uw lichaam, dan komt het allemaal goed. De zuster zal voor U een afspraak maken op de poli.”

Ik krijg een zuinig knikje van hem en weg is hij met zijn gevolg.

Als iedereen vertrokken is kijkt de verpleegster me vriendelijk aan.

“Wordt U door iemand opgehaald? Wie zullen we bellen?”

Goeie vraag. Ik geef het telefoonnummer van Luc door.

“Heeft hij vanmorgen nog gebeld?” vraag ik.

Voordat ze haar hoofd schudt weet ik eigenlijk het antwoord al. Nee, hij heeft niet gebeld. Waarom verbaast me dat niet? Ze verdwijnt om te bellen en ik ga me aankleden. Als ik me buk om mijn kleren te pakken word ik draaierig. Op de rand van mijn bed wacht ik tot de duizeligheid wat zakt en ga me dan met langzame gebaren aankleden. Wat een gezeik allemaal.

Ik kijk op als de verpleegster weer binnenkomt.

“Hij komt eraan,” zegt ze.

Zo! Luc is onderweg. Ik merk dat ik opeens nerveus word bij deze mededeling. Als we thuis zijn moeten we toch echt eens serieus praten. Ik wil weten waarom hij van dat ontwijkende gedrag vertoont. Er is iets, ik voel het. Bovendien wil ik weten waar hij gisteravond eigenlijk uithing.

De verpleegster spreidt een aantal papieren op het bed uit en kijkt me dan onderzoekend aan.

“Alles goed?” vraagt ze, “U ziet zo bleek. Ga nog even liggen tot Uw vriend er is.”

Ik verzeker haar stoer dat ik me prima voel en kijk vragend naar de papieren. Ontslagbrief, een brochure met informatie over een hersenschudding en een kaartje met daarop een afspraak voor de week erop op de poli. We zijn klaar.

In afwachting van Luc ga ik toch maar weer op bed liggen, ik voel me geradbraakt. Ik sluit mijn ogen even. Het duurt lang. Ik voel me weer in slaap vallen en verzet me er niet tegen. Wat een klotenacht, ieder uur zo’n zuster aan je bed. Ik schiet wakker als de deur op een kier gaat en een overbekende stem een gil geeft.

“Juul!”

Ik houd nog even mijn ogen dicht terwijl er allerlei gedachten door mijn hoofd tuimelen. Laura? Wat doet zij hier? Met een paar grote stappen staat ze naast mijn bed en laat zich op me vallen. Altijd een beetje theatraal, die zus van me. Ik duw haar van me af en kijk naar de deur. Komt Luc achter haar aan of is het zoals ik vrees? Komt zij in plaats van Luc? Ik ga een beetje stram rechtop zitten en kijk haar aan. Ze strijkt een pluk haar uit mijn gezicht en begint me te kussen.

“Oh, Juul hoe is het? Hoe voel je je? Waarom wist ik niet dat jij in het ziekenhuis lag,” jammert ze.

“Hoe weet je het nu dan wel?” informeer ik nors.

“Luc belde me en vroeg of ik je kon gaan ophalen. Hij kon onmogelijk weg van zijn werk zei hij.”

Hij komt me dus niet ophalen. Ik luister met een half oor naar het geratel van Laura en begin te piekeren. Waarom komt hij me niet ophalen? Onmogelijk weg van zijn werk, wat een gelul. Wat is er in godsnaam aan de hand?

“Wat heeft Luc je precies verteld?” val ik Laura in de rede.

Niet veel kennelijk. Van de trap gevallen, hersenschudding. Nachtje ter observatie. Dat was het wel zo'n beetje. Opeens heb ik haast om naar huis te gaan, alsof het antwoord daar ligt. Het antwoord is daar inderdaad.

V

Ik sta op de drempel van mijn woonkamer en kijk verbijsterd om me heen. Half achter me staat Laura. Ze heeft haar hand voor haar mond geslagen en kijkt me met grote ogen aan.

Ik loop langzaam verder naar binnen. Wat is hier gebeurd?

“Hè?” zegt Laura, “is er ingebroken?”

Nee, er is niet ingebroken. Ik weet plotseling precies wat er gaande is. Ik loop rechtstreeks naar de slaapkamer en open de linnenkast. Leeg. Het linkergedeelte althans. Zijn gedeelte.

Ik laat me op de rand van het bed zakken en kijk op naar Laura die me als een hondje gevolgd is.

“Hij is weg,” constateer ik en laat me achterover vallen.

Ik sluit mijn ogen en probeer mijn gedachten te ordenen, maar dat lukt niet erg. Mijn hoofd is vol en leeg tegelijkertijd. Van verre hoor ik de stem van Laura. Ze is naast me gaan liggen met haar armen om me heen. Ik voel haar lippen in mijn hals.

Ik open mijn ogen weer en ga iets van haar af liggen. Ze heeft tranen in haar ogen.

“Waarom huil jij? Ik zou moeten huilen,” mompel ik.

Dan spring ik abrupt op met de bedoeling een inventariserend rondje door het huis te gaan lopen. Ik sta zwabberend op mijn benen, oh ja een hersenschudding.

“Houdt U een paar dagen Uw gemak,” de woorden van dokter echoën nog na in mijn hoofd. Ik schop nijdig tegen het bed. Mijn gemak. Hoe dan? Is er iemand hier die voor me zorgt? Iemand die me naar bed brengt en me liefdevol instopt? Ja, Laura is er, maar dat bedoel ik niet. Ik zwelg opeens in zelfmedelijden en voel dat ik op het punt sta in huilen uit te barsten. Ik loop weer terug naar de woonkamer en bekijk de stapel boeken en cd's die door de hele kamer ligt. Met Laura op mijn hielen loop ik door naar de keuken. Nou, hier heeft hij ook zijn slag geslagen. De keukenkastjes staan open en zijn duidelijk overhoop gehaald. Ik laat mijn ogen over de halflege planken gaan.

“Waar is hij heen?” vraagt Laura.

Ik ga aan de keukentafel zitten met mijn hoofd in mijn handen. Waar is hij heen, dat is de grote vraag.

“Zo te zien ligt hij niet een paar nachtjes bij de één of andere vriend op de bank, anders zou hij niet de halve keukeninventaris meegenomen hebben,” terwijl ik dit zeg word ik opeens overspoeld door verdriet.

Laura is tegenover me komen zitten en pakt mijn handen.

“Hadden jullie ruzie?” vraagt ze zacht.

Ik haal hulpeloos mijn schouders op. Ik weet het niet. Hadden we ruzie? Vast wel. Ruzie was vaste prik de laatste tijd, maar dat is geen reden om er opeens stiekem vandoor te gaan terwijl ik in het ziekenhuis lig.

“Ik weet het niet Lau,” antwoord ik naar waarheid, “ik weet dat ik alleen onder aan de trap in de kreukels lag en dat Luc weg was. Ik heb er een kwartier over gedaan om weer boven te komen. Mijn telefoon zat niet in mijn tas, ik vond hem uiteindelijk op de lage tafel. Ik ben op de bank gaan liggen en heb Luc gebeld. De telefoon ging eindeloos over voordat hij opnam. Hij...”

Ik stop middenin mijn zin. Ik weet niet meer wat ik ging zeggen.

Laura kijkt me peinzend aan. Ze heeft een pluk van haar lange blonde haar in haar mond gestopt en gaat erop zitten sabbelen.

“Wat zei hij dan? Wat zei jij?”

Ik sla mijn handen weer voor mijn ogen en denk terug aan de afgelopen avond. Wat zei hij eigenlijk? Dan opeens weet ik het weer. Ik herinner me opeens weer letterlijk wat hij zei.

“Hij nam op en zei: Julia, rot op. Laat me met rust.”

We zitten een tijdje zwijgend tegenover elkaar. In gedachte verzonken staar ik naar mijn zusje. Ze kauwt nog steeds op haar haar, een gewoonte die ze als kind al had. We lijken niet echt op elkaar. Laura’s haar is witblond en steil en haar ogen zijn bruin. De mijne zijn blauw en mijn haar is de laatste jaren stukken donkerder geworden.

Ik knipper een paar keer met mijn ogen om de tranen terug te dringen en kijk over haar hoofd naar het keukenraam. Het is gaan regenen.

“Dat klinkt niet aardig,” zegt ze tenslotte, “wat is er nu precies gebeurd?”

Ik geef geen antwoord. Ik weet het domweg niet.

Ik vestig mijn blik weer op haar en zie dat ze me onderzoekend op zit te nemen. Ze buigt zich naar me toe en knijpt haar ogen toe.

“Je komt weer bij bewustzijn onderaan de trap,” zegt ze langzaam, “weet je zeker dat je gevallen bent?”

Hoofdstuk 2

I

“Robbertje gevochten met je vriendje?”

Ik sta onhandig te hannesen bij de koffieautomaat en kijk om. Achter me staat Daniël, een effectenmakelaar van de dealingroom. Zijn afdeling ligt drie gangen verderop, maar op de één of andere manier komt hij hier altijd zijn koffie halen. Volgens Annette, mijn assistente, omdat hij achter me aan zit, maar daar wil ik nu helemaal niet over nadenken.

Ik steun de twee ordners die ik bij me heb op mijn gipsen pols en klem ze onder mijn arm. Met mijn rechterhand pak ik mijn bekertje koffie en loop zonder antwoord te geven langs Daniël. Ik heb geen zin in dat geflirt.

“Met je verkeerde been uit bed gestapt, Julia, en toen gestruikeld,” roept hij me na.

Wat een humor. Ik blijf staan en draai me om. Annette heeft ongetwijfeld gelijk, ik kom hem zo vaak tegen hier, dat kan geen toeval meer zijn. Ik ben single, schiet het door me heen, dus ik kan eventueel ingaan op zijn avances. Ik laat mijn blik over hem glijden. Hij staat nonchalant met zijn ene hand in zijn broekzak en kijkt me geamuseerd aan. Hij knipoogt. Ik haat mannen die knipogen. Ik draai me om en loop naar mijn kamer. Nee dank je wel Daniël, je bent mij te glibberig.

Ik laat de twee zware mappen op mijn bureau vallen en ze glijden allebei prompt op de grond. Zuchtend zet ik mijn bekertje koffie neer en buk me om de ordners op te rapen. Jezus, wat heb ik een hoofdpijn. Mijn hoofd gaat bonken alsof steeds een steen mijn voorhoofdsholte inrolt op het moment dat ik buk. Ik ga achter mijn bureau zitten met mijn hoofd in mijn handen. Mistroostig staar ik in mijn bekertje koffie. Ongetwijfeld niet te zuipen. Wat doe ik hier eigenlijk? Het is

wel duidelijk dat ik nog lang niet in orde ben, misschien moet ik me nog een weekje ziek melden.

“Je ziet er niet uit,” zegt Annette en gaat tegenover me zitten.

“Dank je wel,” antwoord ik en blijf in mijn koffie staren.

Wat ziet die koffie donker, ik heb natuurlijk op het verkeerde knopje geduwd. Dat krijg je ervan als je van die schele hoofdpijn hebt. Ik schuif de koffie met een vies gezicht van me af en kijk Annette aan. Ze is weer eens naar de kapper geweest, ze heeft nu een nog korter koppie. Ik signaleer het zonder dat ik de fut heb er iets van te zeggen.

“Ik voel me kut,” klaag ik, “het leven is kut.”

Annette knikt instemmend.

“Het leven is hartstikke kut,” beaamt ze.

We kijken elkaar een tijdje zwijgend aan en schieten dan in de lach. Au. Mijn hoofd. Ik druk de toppen van mijn vingers tegen mijn slapen en probeer even roerloos te blijven zitten.

“Weet je, stomme doos, als je rond gaat lopen met een hersenschudding dan hou je heel lang last van hoofdpijnen,” zegt Annette.

Ze heeft ongetwijfeld gelijk. Annette heeft altijd gelijk.

“Een secretaresse noemt haar baas geen stomme doos, je bent ontslagen,” zeg ik en ga weer met mijn hoofd in mijn handen zitten.

Ik hoor haar haar stoel naar achteren schuiven en de kamer uitlopen. Even later buigt ze zich over me heen en zet een vers bekertje koffie voor me neer. Met melk dit keer. Ze slaat een arm om me heen en fluistert in mijn oor: “Drink op en ga naar huis. Ga je bed in.”

Ik wil helemaal niet naar bed. Ik heb de afgelopen zes dagen deels in bed en deels op de bank doorgebracht en ik ben het meer dan zat. Ik wil weer onder de mensen, zodat ik afleiding heb en aanspraak. Ik wil geen patiënt zijn en al helemaal niet zo’n meelijwekkend zieltje dat door haar vriend verlaten is. Niet dat iemand hier dat weet. Ik heb alleen Annette verteld

dat Luc weg is, de rest van mijn collega's gaat dat geen ene flikker aan.

Ik zie dat het pas half twaalf is en opeens zie ik als een berg tegen de dag op die voor me ligt.

"Misschien kan ik beter halve dagen beginnen," mompel ik en ga achteroverleunend naar het plafond zitten staren.

Annette heeft gehoord wat ik zei en voordat ik het weet heeft ze me in mijn jas gehesen en in de lift gezet.

"Tot morgen," hoor ik haar roepen vlak voordat de liftdeuren dicht gaan.

Verbouwereerd door de snelheid van handelen van Annette sta ik in de lift die me in twintig seconden naar beneden zoekt. In de grote centrale hal is het druk. Bij de ingang van het bedrijfsrestaurant staat al een lange rij hongerigen. Van die lui die om zes uur opstaan en ontbijten om ondanks de dagelijkse files om acht uur te kunnen beginnen. Niets voor mij. Om vijf voor acht spring ik op mijn fiets en dan klok ik even over achten in. Ik steek de hal over, onzeker door de menigte laverend. Opeens ben ik misselijk en moet kokhalzen van de etensluchtjes die uit het restaurant komen walmen. Ik voel me beverig en wil zo snel mogelijk naar buiten om wat frisse lucht te happen. Met nog vier anderen wring ik me door de draaideur en sta dan in fel zonlicht. Met mijn hand beschermend boven mijn ogen kijk ik om me heen. Wat ga ik doen?

II

Ik ben die ochtend rustig lopend naar mijn werk gekomen. Het leek me beter nog maar niet de fiets te nemen, met een pols in het gips en een hoofd dat nog niet helemaal in orde is.

Ik ga lopen. Rechtsaf is de richting naar mijn huis. Ik sla linksaf. Zonder plan of doel begin ik de straat uit te lopen. Eén

ding weet ik wel, ik ga zeker niet naar huis om daar zielig alleen op de bank te gaan liggen. Wat ik wel ga doen weet ik nog niet.

Het is een grijze dag, maar niet echt koud. Ik loop langzaam en ga in mijn hoofd de verschillende mogelijkheden na. Ik moet met iemand praten, te beginnen met Luc. Ik heb me een week schuilgehouden en nu is het hoog tijd de waarheid onder ogen te zien. Ik heb hem niet meer gezien of gesproken sinds hij me achterliet in het ziekenhuis. Nog steeds ben ik stomverbaasd over de hufterige manier waarop hij me heeft laten zitten en om die reden wil ik me niet laten kennen. Het is nu precies een week geleden dat ik van de trap ben gevallen en sindsdien heb ik niets meer van hem gehoord. Af en toe heb ik met mijn telefoon in mijn hand gezeten, twijfelend of ik hem zou bellen, maar mijn trots weerhield me. Hoe is het in vredesnaam mogelijk dat hij na tien jaar samen zo geruisloos uit mijn leven verdwenen is? Ik vermoed dat we die bewuste avond een enorme aanvaring hebben gehad, maar ik heb nog steeds geen enkele herinnering aan die dag. Ik blijf mijn hersenen maar pijnigen en probeer steeds weer de herinneringen terug te halen van die fatale avond. Wat is er gebeurd voordat ik van de trap viel? Luc moet het weten. Hij is de enige die het weet. Ik neem een besluit. Ik moet hem zien. Ik moet het weten. Even flitst de insinuatie van Laura door mijn hoofd, maar dan schud ik resoluut mijn hoofd om die gedachte weer kwijt te raken.

Onbewust ben ik in de richting van het reclamebureau van Luc gelopen. Ik zal proberen hem te spreken te krijgen. Vandaag nog. Bellen heeft waarschijnlijk geen zin, iets zegt me dat hij zijn telefoon toch niet zal opnemen. De lafaard. Als ik een torenklok in de verte twaalf uur hoor slaan versnel ik mijn pas. Het is lunchtijd en de kans is groot dat hij buiten even een rondje gaat lopen. Ik vermoed dat dat de enige mogelijkheid is hem te spreken, aangezien ik geen idee heb waar hij verblijft.

Om de hoek ga ik wat langzamer lopen en denk na. Is dit wel een goed idee? Opeens voel ik me een wanhopige stalker. Ik loop natuurlijk het risico dat hij denkt dat ik hem terug wil. Wil ik dat? Nee, zeker niet. Diep in mijn hart ben ik opgelucht dat onze relatie over is. Het laatste jaar was het eerlijk gezegd steeds oorlog tussen ons. De ruzies, de stiltes, de verwijten, ik ben blij dat ik daar vanaf ben.

Hij hoeft niet bang te zijn dat ik dramatisch aan zijn broekspijp ga hangen. Ik wil alleen maar weten wat er die avond gebeurd is en nu we kennelijk uit elkaar zijn zullen we toch ook het één en ander moeten regelen. Het huis en de financiën om te beginnen. De moed zinkt me in de schoenen als ik daar allemaal aan denk.

Dan verman ik mezelf en ga weer sneller lopen. Ik sla de hoek om en tuur naar de ingang van het pand. Er lopen behoorlijk wat mensen in en uit, in het gebouw zijn behalve het reclamebureau nog vier andere bedrijven gevestigd. Op een veilige afstand ga ik tegen een boom staan leunen en wacht af. Een tijd lang zie ik alleen maar onbekende mensen naar buiten komen. Dan verschijnt Robert in de deuropening, de compagnon van Luc. Ik ga rechtop staan en kijk geconcentreerd naar de deur. Robert slentert naar buiten en gaat daar staan wachten. Op Luc misschien? Ik houd mijn ogen strak op hem gericht en zie dat hij een paar keer ongeduldig over zijn schouders kijkt. Als hij weer een pas in de richting van de deur doet doe ik ook een stap naar voren. Ik zie dat hij galant de deur open houdt voor een blonde vrouw en achter haar langs iets naar binnen roept. De deur schuift weer open en kijk eens aan, daar is Luc. Instinctief doe ik een stap terug en verschuil me achter mijn veilige boom. Ik voel me een idioot en heb eerlijk gezegd totaal geen zin om Luc aan te spreken als hij daar in gezelschap van Robert loopt. Robert ken ik al jaren en ik heb een vrolijke, enigszins flirterige relatie met hem. Ik pieker er niet over om onder zijn neus als een hysterisch verlaten vrouwtje aan de arm van Luc

te gaan hangen. Het probleem is dat ze mijn kant opkomen. Paniekerig kijk ik om me heen en besluit een cafeetje aan de overkant in te duiken.

Met een paar grote passen loop ik naar een tafeltje achterin en laat me op een stoel vallen. Met mijn jas nog aan gris ik de menukaart vanachter de peper- en zoutvaatjes vandaan en houd hem voor mijn gezicht. Opeens heb ik visioenen van Luc en Robert die hier gezellig keuvelend naar binnen komen. Ik kijk tersluiks om me heen. Ik ken deze tent wel, ik heb er wel eens met Luc geluncht. Ik kan het niet laten en gluur langs de geplastificeerde menukaart naar buiten. Ik moet weten of ze langslopen of niet.

“Kan ik U helpen,” een jong grietje staat naast mijn tafel, haar blocnootje in de aanslag.

Ik wuif haar geïrriteerd weg met de mededeling dat ik het nog niet weet. De kaart blijf ik voor mijn gezicht houden. Als ik de mannen uiteindelijk langs zie lopen haal ik opgelucht adem. Ik word kwaad op mezelf, hoe is het mogelijk dat ik mezelf in zo’n idiote positie gebracht heb? Ik leg het menu op de tafel en doe mijn jas uit. Het meisje van de bediening vat dit kennelijk als teken op en komt weer vragend naast me staan. Ik weet het nog steeds niet.

“Koppie koffie?” stelt ze behulpzaam voor, “of een kopje thee?”

“Nee geen koffie. En thee is voor zieke mensen,” reageer ik humeurig en laat mijn ogen over de menukaart dwalen.

Soep van de dag. Dat vult en misschien zakt mijn misselijkheid dan ook wat. In afwachting van de soep probeer ik me een beetje te ontspannen. Ik moet en zal Luc vandaag spreken. Zal ik toch proberen hem te bellen? Ik haal mijn telefoon uit mijn tas en leg hem voor me op tafel. Ik aarzel en word zenuwachtig. Hij zal wel op de voicemail gaan, maar ik kan het op zijn minst proberen. Mijn hart begint sneller te kloppen als ik op de L van Luc druk en dan op bellen. Hij neemt op.

“Julia?” hij klinkt niet eens zo onvriendelijk.

Ik ben zo van mijn stuk gebracht door het feit dat hij zijn telefoon opneemt dat ik even geen tekst heb. Ik had natuurlijk van te voren moeten bedenken wat ik zou gaan zeggen, maar eerlijk gezegd had ik er geen rekening mee gehouden dat hij zou opnemen.

“Misschien is het een goed idee als we eens praten Luc, dit slaat nergens op,” ik ben redelijk tevreden als het me lukt dit zinnetje eruit te persen.

“Ik kom vanavond wel even langs. Tegen achten,” antwoordt hij kortaf en verbreekt de verbinding.

Ik blijf in stomme verbazing nog even met de telefoon aan mijn oor zitten. Typisch Luc. Geen woord teveel. Het komt niet bij hem op om te vragen of vanavond uitkomt, hij deelt het mee. Klaar. En informeren hoe het met mijn hoofd is, vergeet het maar.

Opeens heb ik haast. Acht uur vanavond. Ik moet thuis hoognodig de bezem erdoor halen. En ik heb sinds vorige week niet meer bewust in de spiegel gekeken, dus ik vrees het ergste.

Als het meisje de soep brengt reken ik meteen af. Ik besluit voor de zekerheid nog minstens een kwartiertje te blijven zitten, omdat ik me realiseer dat het heel goed mogelijk is dat Luc en Robert nog steeds ergens in de buurt rondcirkelen.

Op mijn gemak lepel ik de soep naar binnen en houd een veilige marge aan van twintig minuten. De soep doet me zowaar goed, mijn maag komt tot rust en ik heb het niet zo koud meer. Dan graai ik mijn spullen bij elkaar en verlaat het café. Op de drempel kijk ik behoedzaam naar links en rechts voordat ik de straat opstap. Als ik me omdraai om de deur achter me dicht te trekken zie ik dat het meisje me

verwonderd na staat te kijken. Ze zal me wel een geschift wijf vinden.

Ik onderdruk de neiging in de looppas naar huis te gaan en dwing mezelf rustig te wandelen. Wat moet ik vanmiddag allemaal doen? Het huis opruimen. Verse bloemen neerzetten misschien, zodat het lijkt alsof ik alles onder controle heb. Mijn haar wassen. Iets leuks aantrekken. Ik wil hem niet terug, maar hij moet wel spijt krijgen dat hij mij verlaten heeft. En een lijst moet ik maken. Een lijst met dingen die we moeten regelen. Het huis bijvoorbeeld. Ik kan met mijn salaris de hypotheek niet ophoesten en bovendien staat het huis op ons beider naam.

Ik merk dat ik nijdig begin te worden. Goed zo! Hoe bozer ik ben hoe beter ik uit mijn woorden zal kunnen komen. Tegen de tijd dat ik thuis ben heb ik het lijstje in mijn hoofd klaar. Bang als ik ben het weer te vergeten ga ik meteen aan de keukentafel zitten en begin de punten op te schrijven die we moeten bespreken. Huis, auto, inboedel. Gadverdamme, dat gaat allemaal over geld. Ik scheur het papier uit mijn schrijfblok en maak er een prop van. Dat kan ik zo ook wel onthouden. Dat is eigenlijk ook niet waar ik over praten wil. Ik wil weten wat er die laatste avond gebeurd is. Ik wil weten of Luc al langer van plan was het uit te maken. En waarom? Heeft hij een ander? Ben ik zo'n monster?

Ik sta op en begin door het huis te dwalen. Het is een klerezooi. En weet je wat? Ik ga dat helemaal niet opruimen. Hij kan de tering krijgen. Hij was altijd diegene die alles netjes en opgeruimd wilde. Ik niet. Het interesseert me geen reet of het een pestzooi om me heen is of niet. Van die oeverloze discussies ben ik dus mooi af. Ik schop hier en daar wat kleren onder de bank en onder het bed en ga dan in de badkamer een paar aspirines innemen. Eerst moet mijn hoofdpijn wat zakken, dan kan ik hopelijk wat helderder nadenken. Ik moet besluiten hoe ik me ga opstellen. Ik ben niet zielig. Ik ben niet verbitterd. Wel kwaad. Kwaad vanwege